

Anılar...

Elk. Müh. H. Avni Gündüz
avnigunduz@gmail.com

Üniversite bitmiş ve PTT’de işe başlamıştım. 1976-31 Mart. Boş bir masa ve muşambaya benzer altlık kaplamalı bir sandalye verdiler. Doğal olarak önce odadakilerle tanışma faslı başladı. Sonra gelen gidenterle “Hayırlı Olsun” temennileri. İlk gün ne yapılır? Daha bir ay önce hesap kitap, diferansiyel, türev vb konularla uğraşırken bir anda bunlarla ilgili hiçbir şey sorulmayan bir ortam. Ne tür işlerin kimler tarafından yapıldığını “keşfetmeye” çalışıyorum. Bir hafta böyle geçti.

İkinci hafta asansörlerden çıkınca tam karşıda olan geniş bir salona taşındım. Altı masa var. İkisini yeni mezun olan bir makine mühendisi ile bana verdiler. Diğerlerinde deneyimli abilerimiz var. O yıllarda hemen her şey el ile yapılıyordu. Hesaplamalar, yazı taslakları ve çizimler. Alt katlarda 8-10 tane daktilo ve başlarında “şerif taytıs” benzeri bir kadın vardı. Yazılar ona teslim edilir, o da daktilograflara dağıtırdı. İşin acil sınıfına girebilmesi ancak daire başkanının emriyle mümkündü.

İlk şaşkınlığım durup dururken zeminde bir yerde bulunan ambardan çağırıp ceket, battaniye, portatif karyola/yatak, ayakkabı vb vermeleri oldu. Dağlardaki verici istasyonlarına gidersem gerekli olabilirmiş. Daha masaya bırakılan çeşitli tip ve markalara ait generatör kataloglarını inceleyip detay öğrenmişim. Dağlarda ne işim olabilir? Yine de şoför Hacettepeli vasıtasıyla eve götürdük tabii. Bu arada branda ile arkası kapatılmış kam-

yonetin bizim bölüme ait olduğunu öğrendim.

Her türlü ödemeler muhasebe katındaki vezneden yapılıyor, ödeme elden yapıp imza atılıyordu. Vezne en sonda idi ve ondan önce personel müdürünün odası var. Müdür Bekir bey geçerken seslendi; “Evlât ambardan malzemelerini aldın mı?” Dedi. Hemen herkes samimi davranıyor gibiydi ama bu ses babacan bir sestti. “Aldım efendim” dedim. Z kuşağı olsaydım daha “free” davranırdım ama o zaman “öyle” saygılı olunuyordu.

Bekir beyle iki ay daha görüşme şansım olmadı. İki ay sonra vezne önünde maaş alma kuyruğundayız. Bekir bey birileriyle sohbet ediyor. Kuyruktakiler, Ankara’lıların sıkça yaptığı gibi yazın nereye gideceklerini, PTT’nin kamplarına başvurup yer çıkmadığını, torpillileri vb konuşuyorlardı. Ben yeniydim ve izin alma hakkım yoktu. Sesim çıkmıyordu. Dönerken Bekir bey odasından yine seslendi; “Evlât gelsene!”. “Buyrun Bekir Bey” dedim samimi ses tonuyla. Artık tanıştığımız ya.. “Sen tatil için hiç konuşmadın. Herkes bir şeyler söyledi” dedi. “İzin hakkım yok ki” dedim. “Olur mu? Tam on gün mazeret iznin var. Beş gün alırsın cumartesi pazarlarla dokuz gün yapar, bir yere gidersin”

O gün anlayamamıştım; Çalışanın haklarının yöneticiler tarafından geciktirilmeden ve kolaylaştırılarak verilince çalışılan yere olan bağlılığın artacağını. Aileden biri olduğunun hissettirilmesini. Askerlik sırasında ve daha sonra ESHOT Elektrik şebeke-

sinde bazı kişisel kaprisler dışında da benzer şeyler olmuştu. Varsa hakkın veriliyordu.

Örneğin ESHOT elektrik şebekesine başvurum kabul edildiğinde de şebeke çalışanları eve gelip “müjdeli” haberi veriyorlardı. Zat İşleri Müdürü (Personel) ilgileniyor, kişisel giysi ve malzemelerin için ambara çağırılıyor ve başka birimlerdeki kişiler sana gerektiğinde yardımcı oluyorlardı. Urla’daki kamp için araç verilip eşyalarının kampa götürülüp yirmi gün sonra tekrar evine getirilmesi sağlanıyordu. Bütün bunlar bana “normal” geliyordu. Ta ki şairin dediği gibi: “bizi güzel havalar bozdu”.

Önce “sen şunu yapmıyorsun sana bu yok, sen şuraya gitmiyorsun, sana bu ödeme yok”. Derken daha önceden “çok” olmayan işler birden çoğalmaya ve izinler verilmemeye, servisler ayrılmaya, teknik elemanlar sıradanlaştırılmaya başladı.

Hala o dönemdeki PTT’nin ve Elektrik şebekesinin bir parçası gibi hissederim kendimi. Şimdilerde, sosyal medyada “ne kadar başarılı ve mutlu olduklarını ...” yazanları, transfer oldukları kulüplerin formlarını öpen futbolculara benzetiyorum. Vatandaş olarak nerde işimiz varsa orada gittikçe yoğunlaşan bir şekilde, “ben bilmiyorum. Bizim kısım ilgilenmiyor veya sistem yanıt vermiyor” benzeri cümlelerle karşılaşılıyor. Burası benim eklemek tekne ve en iyi niyetimle sahip çıkayım anlayışı kayboldu.

Galiba daha doğrusu; “Bekir Bey”ler yok oldu.